

Як, ти дивиш так смутно? То соколi очi?  
Так, небоже, не дивить сокл на Пiдгiр'ї.  
А твiй кучер, як Дунай, як орлове пiр'є?  
Так го нiмцi остригли — i рости не хоче.

А личко ти чо зблiдло? Що сльоза полоче?  
Не кажи то нiкому, бо не найдеш вiри.  
"Родився на Пiдгiр'ї, ба i рiс в Пiдгiр'ї! —  
Скажуть люди. — В Пiдгiр'ї смутку ся не хоче".

А яка ж бо то шата, що ти груди криє?  
Така, як моя доля, що лице ми миє:  
Тiсна на моє серце i тiсна на душу;

Бо моє серце, браття, сардаком ся крило,  
Пiд бланев ся кохало, пiд ременем било...  
Даруйте, жаль мня ломить, — перестати мушу.